

Δεν ξέρω, αδελφοί μου, αν έχω βάλει ακόμη αρχή...

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Όταν έμαθαν οι πολυάριθμοι ασκητές στο βουνό του Μ. Αντωνίου πως ο αββάς Σισώης ήταν στα τελευταία του , μαζεύτηκαν στη καλύβα του να πάρουν την ευχή του. Η εκτίμηση τους γι' αυτόν δεν είχε όρια. Τον έλεγαν «διαμάντι της ερήμου» και πολύ δίκαια. Όλη του η μακρόχρονη ζωή ήταν ένας αγώνας για την αγιότητα, που τώρα στο θάνατο του έλαμψε σ' όλη της την πληρότητα. Στη σεβάσμια μορφή του είχε χαραχθεί μια έκφραση ευτυχίας. Σαν ένωσε γύρω του τους συνασκητές του, τους αδελφούς του, τους συντρόφους του στον «καλόν αγώνα», που τώρα αυτός νικητής άγγιζε στο τέρμα του ,τα χείλη του σάλεψαν, κάτι θέλησε να πει ...Όλοι δακρυσμένοι περίμεναν ν' ακούσουν τα τελευταία λόγια ενός μεγάλου αγίου, να τα φυλάξουν σαν παρακαταθήκη ιερή. ...Σε μια στιγμή το πρόσωπο του ετοιμοθάνατου έλαμψε καθώς ψιθύριζε κάποια λόγια .Τα χείλη του σάλευαν ακόμη, λες και κουβέντιαζε με όντα που μόνο εκείνος έβλεπε .

-Με ποιον συνομιλείς, πάτερ; ρώτησαν οι γεροντότεροι από τους συνασκητές του.

-Οι άγιοι άγγελοι θέλουν να με πάρουν και τους παρακαλώ να με αφήσουν ακόμη να μετανοήσω, είπε με κόπο και δυο δάκρυα κύλησαν πίσω από τα πεσμένα βλέφαρα του .

-Δεν έχεις ανάγκη από μετάνοια, μακάριε Σισώη ! Εσύ μετανοούσες σ' όλη σου τη ζωή ,του αποκρίθηκαν οι πατέρες θαυμάζοντας την ταπεινοφροσύνη του .

-Δεν ξέρω, αδελφοί μου,αν έχω βάλει ακόμη αρχήΉταν τα τελευταία του λόγια ...

Πηγή: proskynitis.blogspot.gr